Ч. 138 Середа 23 червня (5 липня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Ґр. Тун в Будапешті. — З мирової конференциї. — Увязнені посли. — Непринята депутация).

Сими днями гостив ґр. Тун в Будапешті. Після інформаций будапештеньского бюра кореспонденційного дотикають теперішні конференциї ґр. Туна з Коломанем Селем справи рівночасного оповіщення угодових законів і розпоряджень цісарских в Австриї і Угорщині. Вчера вечером від'їхав ґр. Тун назад до Відня.

З Гаґи доносять, що на мировій конференциї відкинено российский проект, аби всї держави через пять літ здержали ся від спорядзкуваня нових гармат. Российский делеґат хотів ратувати своє внесенє додатком, що тим державам, які мають гармати гіршої системи, як в других арміях, вільно змінити їх на ліпші. Але і сей додаток не підпер российского внесеня, а так само відкинено внесенє президента комісиї ґен. Портуґаля, щоби при спорудзкуваню нових гармат, держави не користали з нових винаходів та уліпшень. Натомість принято всїми голосами против одного анґлїйского российске внесенє: заборонює ся уживати куль, що розширують ся, пукають, покритих сталевим каптурком лише в части, або таких, які по вистрілі тратять свою форму в той спосіб, що повстають острі кінцї, розриваючі рану. Так само принято внесенє, заборонююче кидати вибухаючі материяли з бальонів. В кінци принято цїлу зревідовану конвенцию брюссельску, що дотикає заборонених і дозволених убийчих знарядів. Що до мирових судів, дотична комісия згодила ся, як доносять, на утворенє постійного бюра таких судів. Однакож то бюро буде лише немов правниче, що має приготовлювати материяли з обсягу міжнародного права, що служили би за підставу для кождого полюбовного суду, який би скликано у якім-небудь поодинокім случаю. Місцем перебуваня тої комісиї буде Берно швайцарске, а швайцарске правительство буде удержувати єго, вести рахунки і предкладати державам для провіреня і подїлу між себе. Вкінци запевнюють, що заповіджена перерва в нарадах мирової конференциї не наступить, але коло половини липня конференция вже покінчить цїлком свої наради.

В Римі в суботу о годині 7-ій вечером арештовано социялїстичного посла Косту, коли виходив з парляменту. Коста має відсидїти кару чотиромісячної вязниці за якусь прасову провину, якої допустив ся ще в 1894 р. Ходять вісти, що увязнено також послів Дефеліче і Прамполїні'го. Посли з найскрайнїйшої лївиці видали відозву до народу, в котрій оправдують своє поведенє в парляментї і висказують надію, що край підопре їх в тій борбі о волю. Постійна комісия вибрана з посеред радикальних послів має наглядати над загальним добром.

Як доносять телєґрами з Петербурга, цар Николай не приймив депутациї зложеної з францускогo сенатора Траріє і з сїмох професорів ріжних заграничних університетів, іменно анґлїйского в Кембрідж, голяндского, італїяньского, угорского, норвежского, шведского і даньского. Та депутация хотїла вручити цареви адресу в справі фінляндскій.

Новинки.

Львів дня 4-го липня 1899.

— **Відзначенє.** Є. В. Цісар надїлив директора зелїзниць державних у Львові, радника двора Л. Вербицкого кавалерским хрестом ордеру Леопольда.

— **Іменованя.** Президия краєвої дирекциї скарбу іменувала податкових ад'юнктів Кар. Пфайля і Болесл. Ґельба та підофіцирів Том. Мединьского і Мих. Южину канцелїстами при начальних властях скарбових.

— **Інсталяция Преосв. Митрополита Куїловского** має відбути ся дня 9 с. м. Митрополит, розпращавши ся з Капітулою станиславівскою, виїхав до Пнядови, а звідти 7 с. м. має прибути до Львова.

— **Цїсарскі стипендиї.** З початком 1899/1900 року шкільного будуть роздані на полїтехніцї у Львові і на рільничій академії у Відни по одній стипендиї фондациї ім. Франц-Йосифа в річній квотї 300 зр. в' золотї. Убігаючі ся о одну з тих стипендий мають внести власноручно написані до Єго Цїс. і Кор. Апостольского Величества звернені подания і долучити до них такі сьвідоцтва: 1) ме-

16)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

Межи гістьми на замку Рейнгем була також Лїдия Ґрегим, молода дама, про котру ґраф згадував своему братаничеви. Була то дївчина з сьмілим, хорошим личком, сьвітячими сивими очима, орлиним носом і буйним кучерявим волосем. Она уміла в незвичайний спосіб надати значіня своїй природній красї. Убирала ся пишно, аж так, що то переходило єї средства. З тої причини сидїла она в довгах і не виділа иншого виходу, як лиш віддати ся за богача. Она вже від многих лїт старала ся „зробити добру партию". Мала сїмнайцять лїт, коли „увійшла в сьвіт", а тепер було їй вже двайцять і девять.

За той час мала она вже богато „конкурентів". Випробувала була вже нераз силу своєї краси, але й нераз виділа, як щезла найкрасша єї надія та все ще не виграла на великій льотериї товариского житя великої цїни — богатого і високого роду мужа.

— Я старію ся — думала она собі — що стане ся зі мною, коли не віддам ся?

Вигляди були дїйстно сумні.

Лїдия Ґрегим мала річного доходу двіста фунтів, котрі унаслїдувала по своїй матери; правдива нужда для молодої дами, що любила би так убирати ся, як панна Ґрегим. Єї брат був капітаном в полку, при котрім треба було мати богато гроший; а він ще був великим самолюбом і марнотратником та й не думав помагати своїй сестрі.

Она не мала власного дому. Перебувала то у одних, то у других богатих свояків, але що все хтось коло неї крутив ся і що она убирала ся елєґантно, то й чула ся щасливою.

Зі всїх розчаровань для панни Ґрегим було то найприкрійше, коли прочитала в „Таймсї", що ґраф Освальд Еверстронґ оженив ся.

Она стрічала ґрафа дуже часто в товариствах а з своїм братом бувала в Рейнгем. Здавало ся, що ґраф Освальд подивляв єї красу та єї талант, і їй здавало ся, що треба ще лиш трохи часу і нагоди, щоби то подивлюванє замінило ся на теплїйше чувство. Коротко сказавши, Лїдия Ґрегим мала надію, що стане ґрафинею Еверстронґ і панею на замку Рейнгем, і годі оповісти як то їй було встидно і як єї то заболїло, що ґраф жертвував імя і майно особі, котра в цїлім краснім сьвітї була лиш з того звістна, що єї нїхто не знав.

З їдким озлобленєм в серци приїхала Лїдия Ґрегим до Рейнгем, але то їй не стояло на перешкодї миленько усьміхати ся і убрати ся в найелєґантнїйшу тоалету. Поґратулювала ґрафови солодкими словами а красній пани замку предложила навіть свою найщирійшу дружбу.

— Я переконана, люба ґрафине Еверстронґ, що ми будемо знаменито гармонїювати — сказала она; — будемо ще колись приятельками, — правда?

Гонория була з натури плоха. Не любила поверховної і безмисленної сентиментальности. Она відповіла панї Ґрегим на єї предложенє чемно але без всякого одушевленя.

Лїдия зміркувала єї холодність і взяла їй то дуже за зле. Здавало ся їй, як би она мала причину ненавидїти ту женщину, котра була причиною того, що єї найлюбійші надії пішли на вітер.

Той утаєний гнїв Лїдиї Ґрегим не уйшов уваги Віктора Керрінґтона. Він побачив, що тота красна дама ненавидить ґрафиню і постановив використати ненависть для своїх цїлий.

— Панна Ґрегим мала колись мабуть надію стати панею сего дому, Реджінальде — сказав він одного дня, коли они оба стояли на терасї.

— А ти звідки то довідав ся? — спитав Реджінальд.

— Дуже простим способом. Я спитав моїх очий, а ти, здаєсь, то потверджаєш. Отже чи не мала панна Ґрегим надії стати колись ґрафинею Еверстронґ?

— Та она, як менї здає ся, заходила ся дуже коло того, щоби позискати собі мого стрия. Я то видів перед двома роками, коли она тут була, але мене то не конче обходило, бо менї здавало ся, що стрий нїколи не оженить ся. Для відміни любила иногдї зі мною кокетувати. Я був тогди признаним спадкоємцем і она була би так само охотно віддала ся і за мене. Але она для мене за розумна і мимо своїх так званих сьвітлих прикмет таки менї не подобала ся.

трику хрещеня, 2) віродостойне посьвідчене убожества з поданем стану, доходів маєткових і родинних відносин родичів, а на случай сирітства сьвідоцтво опікунчої власти о маєтковім положеню просячого, 3) сьвідоцтво іспиту зрілости, а коли убігаючий ся есть вже слухачем згаданих академій, сьвідоцтво із досичних студий, причім замічає ся, що при рівних условях мають першеньство ті компетенти, котрі доперва розпочинають науку в згаданих академіях. Крім того треба в поданю згадати, чи просячий побирає вже яку иншу стипендию, або чи побирає яку иншу підмогу з публичних кас. Окінчені матуристи мають подати на який виділ хотять записати ся. Подане треба вносити найпізнійше до дня 31-го липня 1899 до ц. і к. ґенеральної дирекциї Найвисш. фондів приватних і родинних. (K. und k. General-Direktion der A. h. Privat- und Familien-Fonds, k. k. Hofburg, Wien).

— Є. Е. п. Міністер судівництва др. Рубер на Буковині. Дня 29-го м. м. вечером прибув п. Міністер з Коломиї до Черновець в товаристві секц. радника Решля і п. президента дра Тхоржницкого та радника будівництва Сковрона. По повитанях на двірци заменках у президента краю бар. Бурґіньона. Другого дня рано приймав представителів властий і депутациї. П. Міністер признав, що потреба для Буковини висшого суду краєвого в Чернівцях, але треба ще виждати. До представителів комнати адвокатскої сказав; „Уже у Львові чув я, що судові відносини найлучші на Буковині, а в великій мірі причиняє ся до того тутешний стан адвокатский, котрий і має славу як найлучшу". Відтак п. Міністер відвідав всі суди, був на розправах, в полудне уділяв приватних авдиенций. Вчера об'їздив суди по краю. Нині з полудня верне назад до Галичини, до Заліщик, відтак на Тлусте, Чортків, Копичинці заїде до Тернополя.

— Сьвято Евхаристиї відбуло ся в неділю у Львові з звичайним торжеством. Богослужене, при хорошім співі хору питомців, відправив в церкві Успеньскій о. митрат Вілецкий в сослуженю митрата Туркевича, крилошанів Пакижа і Чапельского. В обході довкола ринку взяли участь всі парохіяльні брацтва з сотками хоругвів і з образами, несеними стрійно прибраними сестрицями. Місцевий полк виступив з музикою і давав сальви. Перед бальдахіном поступали представителі факультетів університету з ректором на чолі. Власти репрезентував п. Президент Намістництва Лідль і радник двора п. Маатнер. Яко відпоручник Виділу краєвого взяв участь в торжестві др. Савчак.

— Засідане виділу руского товариства педаґоґічного відбуде ся в суботу дня 8 липня о год. 6-ій де звичайно.

— Вступні іспити до приготовляючої і І. кляси в ц. к. II. рускій ґімназиї в Перемишли відбудуть ся в суботу 15-ого липня. Родичі і опікуни зволять зголосити ся в канцеляриї Дирекциї ґімназияльної лично бодай оден день перед тим, і принести з собою: 1) метрику ученика, 2) сьвідоцтво шкільне (коли ученик ходив до школи) і 3) сьвідоцтво щіпленої (недавно) або відновленої віспи. — Речинець таких-же іспитів по фериях 1 і 2 вересня.

— Читальня „Просьвіти" в Краківци устроює в днях 8 і 9 липня в домі місцевого касина аматорскі представленя з слідуючою проґрамою: 1) Пісни а) „Де срібнолентий Сян плине" слова Григ. Григориєвича, музика М. Копка і б) „Вязанка з народних пісень" Кумановского, відспіває місцевий хор читальні. 2) деклямация: „Тополя" Шевченка. 3) „Женитьба з перешкодами" монольог Григ. Григориєвича. 4) „Тато на заручинах" комедия Григ. Григориєвича. — Чистий доход призначений на будову нової церкви в Краківци. Евентуальні ласкаві датки просить ся присилати на руки місцевого пароха Всч. о. Івана Волосяньского.

— Місто залите водою. Страшна буря з громами і хмароломом перейшла оногди понад містом Вельки Мезержіц (В. Межиріче) на Мораві. Вода залила ціле місто і наробила дуже богато шкоди. В однїй хвили всї канали наповнили ся, а улицями міста плили глубокі і рвучі ріки. Вода виривала бруки і каміне з хідників, валила дерева з корінєм, забирала з собою цьвіти і всї засїви з околиці. Під напором води канали потріскали, підвалини многих домів так підмиті, що доми грозять заваленєм. В розбурханих филях погибло троє людий, але здаєть ся, що та повінь забрала на передмістях більше жертв. Множество людий утїкло і схоронило ся до сусїдних сїл. Шість домів завалило ся, але з людий не погиб притім піхто, бо власти вже перед тим видалили всїх людий з тих домів.

— Молодий рабівник. Перед кількома днями арештовано в Тїшині 14-лїтного слюсарчука Вільгельма Йона, що убив 72-лїтну старовину Гернсдорф. Злочинець обсаджений в своїй хатї боронив ся з розпукою великим зелїзним друком, відтак всиїв утечи та помчав в напрямі передміского ліса, причім грозив смертию кождому, що наближав ся до него. Утїкаючи награфив на косу, що лежала на поли, зранив ся на кісє та упав на землю. Тоді его зловлено. Він однак і тепер хотїв утїкати, але его намір ударемнено та відставлено его під ескортою до слїдчої вязниці. При ревізиї в его хатї найдено богато золотих та срібних вартних річий, що походили, бачить ся, із всїляких крадежий.

— Найшов свій свого. Якийсь Плїсевич побачив у служниці Мартинець хустину з вузликом, в котрім були гроші, кинув ся на неї, вирвав її хустину та став утїкати. Люди надбігли на її крик та зловили рабівника, однако гроші, як показало ся опісля, походили з крадежи.

— Помер в Кракові др. Йосиф Маєр, визначний польский учений, бувший президент Академії наук, член Палати панів і тайний радник, вчера пополудни, в 91-ім році житя.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Як складати збіже в полукіпки і стоги. Коли підчас жнива погода, то господар не має богато клопоту зі складанєм збіжа в полукіпки і стоги або стирти; але коли буває слота, то вже біда. Тогди треба уважати, як би зложити збіже в полукіпки на поли, щоби оно від довшої слоти не дуже замакало і не зрастало ся. У нас кладуть полукіпки майже виключно лиш на перехрест: два снопи кладе ся колосєм до себе один на другого, а гузірами на боки; на то кладе ся так само другі два снопи але на перехрест і т. д. а наконець зверха вкриває ся одним снопом, котрий розщіплює ся на чотири части і закладає ся на верх. Сей спосіб кладеня полукіпків звістний загально, але придивім ся о скілько він практичний. Колосє одного снопа приходить на сам спід на землю і там тягне вогкість; чотири снопи лежать більше менше соломою на землі. Коли на дворі погода, то збіже в таких полукіпках схне добре. Они особливо добрі для того, що міцно стоять і вітер їх не так легко переверне, зерно доходить в них добре і вітер его не витрясає. Але коли слота на дворі, то колосє таки в них замакає і то тим більше, чим оно глубше в полукіпку в споді; снопи треба часто пересушувати, щоби збіже не зросло ся.

— Під тим взглядом був ти розважний і розумний, Реджінальде. Панна Ґрегим небезпечна женщина; она з тих, що своїм солоденьким усьміхом готова би когось і убити. Але все-таки можна би з неї зробити ужиточне оруде.

— Оруде?

— А вжеж, добрий майстер добирає собі оруде, де его лиш може знайти. Менї могла би Лідия Ґречим колись придати ся до чогось.

Того дня було на замку в Рейнгем дуже весело. Ґраф був дуже щасливий. Та й гонория, знаючи, що чоловік її любить, чула ся на своїм новім становищи веселою. Ґраф Освальд Еверстронґ був для неї понятєм всего, що в чоловіцї благородного; она гордилась ним, була ему вдячною за его любов.

Нїхто з гостий не був так улюблений як Віктор Керрінґтон, его всесторонне образоване робило его в більшім товаристві неоцїненим. Він знав всїлякі языки, був добрим малярем і знав ся знаменито на музицї. Ґраф тїшив ся тим, що его гість має такий талант до музики, бо він причиняв ся до того, що тим більше виявляв ся і рідкий талант ґрафинї. Керрінґтон грав на фортепянї а Гонория співала так красно, як без его участи нїколи би не могла так сьпівати. Що вечера відбували ся такі концерти в довгім сальонї і що вечера сьпівала ґрафиня Еверстронґ при супроводї Керрінґтона.

Одного разу сумерком стало ся так, що Лідия сидїла коло вікна побіч ґрафа Освальда.

— З ґрафинї Еверстронґ правдивий ґенїй — сказала панна Ґрегим під конець грімких оплесків; — але яка то для неї приятність співати в супроводї так образованого музика, як пан Керрінґтон — хоч бувають такі, що самі люблять приґравати собі до сьпіву. Я на примір люблю сама собі ґрати до сьпіву; але коли має ся свояка, що так добре грає, то очевидне що иншого.

— Свояка! Я Вас не розумію, панно Ґрегим.

— Я кажу, що то для ґрафинї Еверстронґ дуже приятно мати такого кузина, що такий музикальний.

— Кузина?

— Ну, абож пан Керрінґтон не кузин ґрафинї? Або, звинїть, може то її брат. Я не знаю, як Ваша жена називала ся панною.

— Моя жена називала ся панною Мільфорд — відповів ґраф трохи невдоволений, — а пан Керрінґтон не есть анї її свояком анї братом; він зовсїм з нею не споріднений.

— Так — сказала на то Лідия Ґрегим.

Слово „так" вимовила она якимсь дивним і многозначним голосом і нараз стала якась заклопотана. Ґраф Освальд подивив ся на ню, але она відвернула ся від него, як би длятого, що чогось змішала ся.

— Ви чогось змішали ся — відозвав ся він різко — а прецї я не виджу в тім нїчого дивного, що моя жена і пан Керрінґтон не суть собі свояками.

— О, нї, ґрафе Освальд, зовсїм нї — відповіла Лідия усьміхаючись, як би хотїла тим укрити своє заклопотанє. Зовсїм нї. А впрочім не було в тім нїчого дивного, коли я гадала, що ґрафиня Еверстронґ і Керрінґтон суть собі близькими свояками. Коли люди жиють довго з собою в дружбі, то роблять враженє як би були собі свояками. Ріжниця лиш в словах.

— Ви, здає ся, завзяли ся нинї баламутити — сказав на то ґраф остро. — Ґрафиня Еверстронґ і пан Керрінґтон зовсїм не суть давними знакомими. Анї я анї моя жінка не знаємо того пана від давнїйше як від чотирнайцять днів. Він случайно знаменитий музик і робить ґрафини лиш ту прислугу, що грає їй до сьпіву. От і вся причина дружби не давнїйшої як від кількох днїв.

— Так! — сказала панна Ґрегим знову таким голосом, що то ґрафа Освальда немило діткнуло. — А я на всякий случай гадала, що они давні знакомі. Люба ґрафиня есть італїяньского походженя, а полудневий темперамент має в собі завсїгди щось живого і палкого, брак якоїсь здержаливости, котрої ми холоднїйші натури не вдаємо.

В тій хвили встала була ґрафиня Еверстронґ і на просьбу окружаючих її гостий приступила до фортепяну, щоби щось засьпівати. Керрінґтон перевертав ноти, як би в них щось шукав, а в тій самій хвили встав і ґраф Освальд та приступив до них.

— Не сьпівай вже нинї, Гонорко — сказав він — бо змучиш ся.

— В словах ґрафа було щось нечемного, бо ґрафиня Еверстронґ хотїла сьпівати на просьбу гостий. Она усьміхнула ся і обернула ся до свого мужа.

— Я зовсїм не змучена — сказала она; — коли гості просять, то я готова засьпівати, скоро лиш пан Керрінґтон не змучив ся і схоче ґрати до сьпіву.

— Пан Керрінґтон занадто добрий — відповів ґраф холодно; — але я не хочу того, щоби ти мучила ся безустанним сьпіванєм і длятого прошу тебе, щоби ти вже сего вечера не сьпівала.

Через перекладане і пересушуване робить ся також досить шкоди. Длятого коли в жнива буває слота, ліпше класти круглі полукіпки слідуючим способом: По середині ставить ся один сніп, а докола него колосєм до колося, трохи косо шість або девять других снопів. Вершки снопів стягає ся відтак шнурком до купи і накладає ся на них шапку з другого трохи більшого снопа, котрий треба вязати близько гузїра, так, щоби з него можна зробити добру шапку а він мимо того щоби не розсипав ся. В той спосіб зложене збіже буде добре забезпечене від слоти а змочене висхне борзо. Але при тім єсть та недогода, що вітер такі полукіпки легко розкидає. В Чехії, де для малого господаря все має як найбільшу вартість, радять собі господарі так, ще кладуть в той сам спосіб круглі полукіпки, але великі з 15 до 20 снопів і вкривають зверха плетеними з соломи матами. — Коли треба збіже складати в стоги або обороги та місто класти подене з соломи на самій землі, було би добре поставити міцне подене з дошок, опертих на колодках. Ще ліпше єсть зробити муроване подене з цегол так, щоби оно виставало трохи понад землю і було від середини дрібочку спадисте на всї сторони до краю. Збіже в стоги треба так складати, щоби стіг від спода ішов постепенно щораз ширше в гору, але рівномірно на всї боки а відтак під верх знов чим раз вузше, так, щоби зробив ся ніби дашок. Покласти добре стіг або стирту то не дрібниця, то штука, котрої треба научити ся.

— Сонїшник на корм для курий. У нас дуже часто сїють сонїшник поміж бараболю або кукурудзу без виразної цїли, от хиба лиш для того, що він іменно коло хати красно виглядає та що дїти, коли він вже дістане зерно, мають що „дзьобати". Зерно сонїшника дуже добре на олій, котрий такий добрий як правдива олива; але о скілько знаємо, его тепер у нас дуже мало, а може таки й зовсїм не уживають до виробу олію. Зато зерно сонїшника може бути знаменитим кормом для курий. Сонїшник, ростина дуже невибаглива і не вимагає майже ніякого заходу. У Франції всї ті люди, що при фабриках або при рільнім господарстві дістають якийсь кусень землї, сїють сонїшник, щоби ним годувати кури на великі розміри, і мають з того значний зиск.

Всячина господарска.

— Ґалярета з рож. Листочки цукрової рожі треба общипати, повідтинати біляві кінчики від середини і спарити кипятком так, щоби замокли в нїм всї листочки а не богато було води. Нехай так постоять аж вистигнуть. Тимчасом взяти чотири кварти ще на половині недоспілих верпин (аґресту), кипути его до кварти горячої води і заварити добре, щоби сок пустили, та перецїдити через сито, відтак взяти півтора кільо цукру, порубати на дрібні куснї, вложити до камінної ринки, налити на то три склянки соку з аґресту і склянку соку з рож, поставити на міцнім огни і варити, шумуючи старанно. Ґалярета повинна яких три рази добре закипіти а відтак треба досмажувати. Коли ще горяча, треба перецїдити через чисте полотно і зливати до слоїка доки ще горяча, а опісля держати в сухім і холоднім місци.

— Добрим средством на миши і щури має бути зїле одолян (Valeriana officinalis, Baldrian, kozłek), котре росте у нас в многих сторонах. Коріне того зїля коли схне, видає сильний запах, котрого миши і щури дуже не люблять і зараз втікають звідтам, де то зїле знаходить ся, хоч би его там і не богато було. Хто знає то зїле, може спробовати.

— Плями з болота і глини з улиці на одежи можна вичистити в той спосіб, що розрізує ся бараболю і добре натирає ся нею пляму. Пляма щезне, а материї натиране нічого не пошкодить.

Лїтература господарска.

— Handbuch des landw. Bauwesens v. Friedrich Engel. Achte Auflage, bearbeitet von A. Schubert. Mit 1225 Textabbildungen. Книжка дуже добра, лиш що не на наші відносини. Коли же хтось хоче взагалі виробити собі поняте о господарскім будівництві, о материялах будівельних, о покриваню будинків і т. д. для того може ся книжка бути добрим підручником, хоч подаваних там плянів а на наші скупі средства і ще дуже низкий степень господарства рільного годї брати за безпосередний взорець. Цїна 20 мар. (12 зр.).

— Das Buch vom gesunden u. kranken Hausthier Leichtverständl. Ratgeber Pferde, Rinder, Schafe, Schweine, Hunde u. Geflügel zu schützen und zu heilen, Von Dr. L. Stenert. Цїна 5 марок (3 зр.)

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Млинки до чищеня збіжа „Новий модел" могуть замавляти Вп. Господарі у Івана Плейза в Турцї під Коломиєю. Млинки ті чистять всякого рода збіже дуже добре, а також і ґатункують. В обслузї дуже легкі. Чистять також конюшину і то на трох ситах від разу. Млинки ті перевисшають добротою млинки фабричні. О доброті і тревалости могуть посвідчити многі листи похвальні. Цїна млинка кріпко збудованого почавши від 6 сит і висше лиш 25 до 30 зр. На жадане висплаю цїнники даром і оплатно. Прошу о виразну адресу, імя, місце замешканя і почта. При замовленю прошу о задаток. — З поважанем: І. Плейза в Турцї під Коломиєю.

Ще нїколи не відзивав ся ґраф до своєї жени таким тоном холодної рішучости. Гонория видивила ся на него.

— Я дуже радо тебе послухаю — відповіла она і відступила від фортепяну.

Сїла собі до стола і отворила книжку зі шкіцями. Схилила головку і дивила ся на рисунки. Коли ґраф Освальд глянув на ню зпотайка, добачив, що она почула ся тим ображена, але мимо того він не приступив до тої жінки, котру так дуже любив. Вийшов на терасу і там постояв. Там був спокій і тишина, але вид тої тихої краси не зробив на него враженя. Голова єму таки аж горіла, така була горяча. Трудно о пристрастну любов без наклону до заздрости. Доси то у него не проявляло ся, але сего вечера кілька ніби легкодушно кинених слів, котрі, як ґраф Освальд гадав, не могли мати ніякої причини до злоби, розбудили в нїм пристрасть і спокій в его серци щез.

Коли ґраф Освальд переходив попри вікно, при котрім лишив Лідию, чув, що та панна з кимсь розмавляє.

— Таже то просто ганьба — говорила она — так при всїх залицяти ся до того Керрінґтона, хоч ґраф Освальд такий слїпий, що того не видить. Я гадала, що то якийсь єї свояк. Подумайте собі, як я счудувала ся, коли довідала ся, що він зовсїм чужий і що они ледви від чотирнайцяти днів знають ся. Тота женщина то мусить бути безвстидна кокета а той чоловік, то очевидно якийсь авантурник.

Затроєна стріла не хибила своєї цїли. Ґрафови Освальдови здавало ся, що ті слова не були призначені для него. Єму анї на хвильку не прийшло то на гадку, що Лідия Ґрегим могла его пізнати на терасї і умисно то сказала, щоби він зачув.

Як може чоловік добромислячий здогадати ся цїлої хитрости женщини? Як може він збагнути всю глубину злоби, на яку може пустити ся фальшива і без серця женщина?

Він того не знав, що Лідия Ґрегим мала надію стати панею его дому. Він не здогадував ся того, що спонукою до того була злість на него і пристрастна завість супротив его жінки. Для него були тоті слова лиш простою сальоновою помовкою, але досьвід учив его, що в такій легкодушній помовці було й якесь зерно правди.

— Не хочу о нїй сумнївати ся — думав він собі, ідучи дальше серед місячної ночи; він був за гордий і за честний, щоби там стояти і підслухувати, що говорать панна Ґрегим. — Не хочу підозрівати жінки, котру так люблю, длятого, що злі язики хотїли би позбавити ей доброї слави. Ще нема й двох місяців як ми пібрали ся а вже люди торочать сплетні та хотїли би менї затроїти житє! То за прикро! Але я буду уважати на еї поступоване супротив сего чоловіка. Може еї вина в тім, що она не знає товариских звичаїв, і обходить ся з ним щирійше, як на то дозваляє звичай висших кругів товариских. Та бо она звичайно така поважна, так держить ся здалека, що коли би вже в чім мала бути еї вина, то хиба скорше в холоднім поведеню, як в занадто великій сердечности. Треба уважати, — треба уважати!

(Дальше буде).

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчуває ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ішль 4 липня. Цїсар прибув тут вчера по полудни. На двірци дожидала Цїсаря архикняжна Мария Валерия і представителї власти й.

Брукселя 4 липня. Сторонництва лївиці заявили ся в парляменті за відкиненем виборчого предложеня і за розвязанем палати та відкликом до народу. Кажуть, що правительство оголосить нинї зміну предложеня о виборчім законї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).